

No tots tenen la mateixa sort a l'hora d'anar-se de vacances o d'aprofitar el temps de descans

Les pitjors vacances de la vida

Alguns dels nostres personatges públics han volgut explicar-nos anècdotes i situacions divertides que van aconseguir espantillar-los les vacances o, si més no, trastocar els plans que tenien previstos des d'un principi. Algunes d'elles és segur que les hem viscudes alguna vegada.

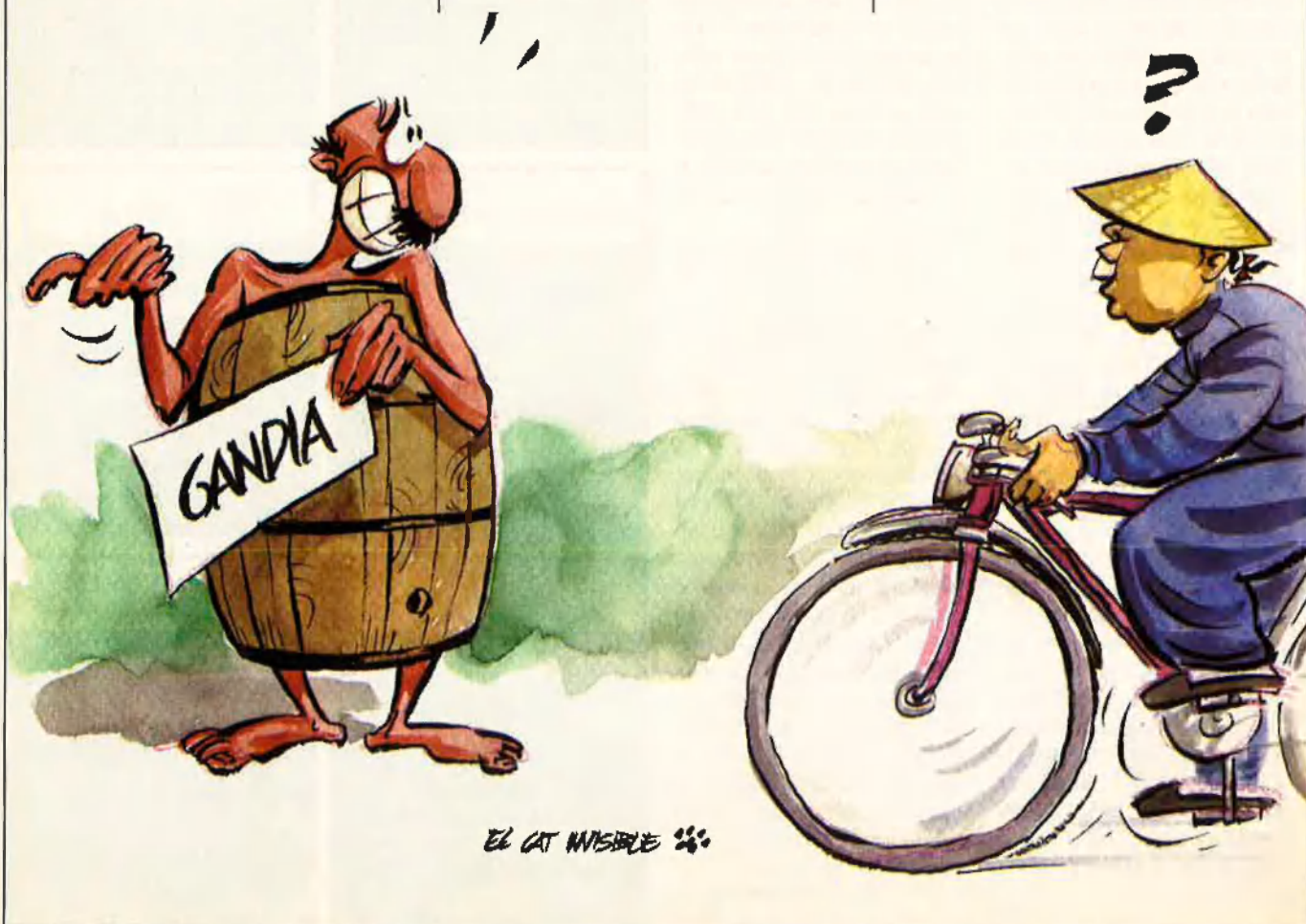
Cada any, després de molts mesos d'espera, arriben les desitjades vacances. Època de descans, de festa, de diversió o de turisme. Uns dies meravellosos per al record. Però no sempre tot resulta com estava planejat. Aquell viatge tan ben organitzat, tots aquells preparatius necessaris per gaudir d'unes bones vacances, sense imprevistos ni contratemps, es poden convertir en no-res. Qualsevol circumstància aliena als confiats projectes dels turistes pot desbaratar els viatges preparats acuradament durant tant de temps. Aquestes poden convertir-

se en les pitjors vacances de la vida.

Molts dels nostres rostres coneguts han volgut explicar-nos quines han estat les pitjors vacances de les seues vides.

Per l'escriptor **Ferran Torrent** possiblement les pitjors vacances van ser les de l'any 75 durant un viatge a Istanbul. "Corria el mes de juliol de l'any 75 quan vaig fer un viatge Bucarest-Manaia-Istanbul. Anava tot sol i la situació no me la presentaren molt encoratjadora. Només baixar de l'avió el guia ens va explicar que hi havia al país una mitjana de cinc assassinats diaris. El grup vam arribar a

l'hotel i em varen donar una habitació al primer pis i, com feia una calor horrible, vaig voler alçar la persiana. Vaig tenir la sorpresa més gran de la meua vida: em vaig trobar que la finestra estava completament barrada. Vaig preguntar a recepció i em van dir que això s'havia fet per evitar que els lladres saltaren a l'hotel, cosa que segurament era prou freqüent per aquella zona. Van ser tres dies horribles. Per evitar la calor em dutxava amb aigua freda i em gitava mullat; només després de fer-ho unes quantes vegades cada nit aconseguia dormir-me. En aquell mateix viatge

vaig veure l'espectacle *Emmanuelle* en directe en un cabaret. A la primera fila només hi havia uns àrabs que van estar tota l'estona fent uns senyals, que indiquen la ballarina que triaven per després de l'espectacle. Entre la calor de l'hotel i que no tenia diners per anar-me'n amb una vedette, ¡ja et pots imaginar!"

Per **Inka Martí**, periodista i presentadora de televisió, les pitjors vacances que recorda són les que va passar en un lloc exòtic. "Fa cinc anys em van convidar a anar unes vacances de Nadal de viatge al Carib, a Trinitat i Tobago. Era un lloc paradisiac, meravellós. El dia 6 de gener, el dia del meu aniversari, vam agafar un cotxe per anar a recórrer l'illa. Però no tot va resultar tan fàcil. A més a més d'anar per un camí estret pots afegir la dificultat que és conduir per l'esquerra quan un no està acostumat. Vam caure per una banda del camí i vam fer quatre o cinc voltes de campana, enmig de la selva, mentre vèiem la mar; per sort el cotxe va quedar aturat per uns bambús. El meu company va aconseguir sortir i, com que hi havia menys pes, jo pensava que el cotxe continuaria rodant, però em va ajudar i vaig poder abandonar el vehicle. Uns nadius ens van recollir en un tractor, ens van portar de tornada a l'hotel i tot va acabar bé. Però va ser llàstima, un lloc preciós, el meu aniversari i de vacances... ¡ja veus quina sort!"

Alguns, com **Carme Alborch**, directora de l'IVAM, són optimistes i intenten traure profit sempre de les circumstàncies adverses. "Fa cinc anys, el primer any que em van anomenar directora general de Cultura, tenia previst fer un viatge a Los Angeles per perfeccionar l'anglès. Dies abans d'anar-me'n vaig anar a un concert, vaig agafar fred i em va entrar un dolor molt fort a la cama. Vaig anar al metge i resulta que era ciàtica i vaig haver de quedar-me tot el mes d'agost al llit, de repòs, amb un coixí elèctric. Però aquest període de convalescència em va resultar prou profitós, ja que vaig poder reflexionar tranquil·lament sobre el meu nou càrrec i vaig aprofitar també per despatxar amb gent de la Conselleria".

N'hi ha d'altres que tenen una facilitat especial per posar-se malalts en època de vacances. **Lluís Gavaldà**, cantant d'*Els Pets*, és un clar exemple d'això. "La meua

Carme Alborch, Ferran Torrent, Ramon Palomar i Inka Martí.

desgràcia de posar-me malalt sempre que faig vacances és ja preocupant. Quan tenia 19 anys vaig agafar la varicel·la i semblava l'home-elefant; justament feia poc temps que havia aconseguit una noia i en vista de la malaltia em va deixar. I, més seriosament, el d'enguany tampoc és un bon any, entre les Olimpíades i la caça d'independentistes no n'estic gens content".

A **Jaume Papell**, cantant del grup musical *Tancat per defunció*, la platja no li va molt bé per la salut. "Va ser un mes d'agost a Cadaqués. Anava per les roques quan vaig trepitjar una garota. Vaig anar coix durant 15 dies, amb les punxes dins, fins que me les van treure totes. Aquell mateix any vaig agafar purgacions d'una turista alemanya, així que em van resultar unes vacances completes".

A la platja tampoc té massa sort l'escriptor **Llorens Capellà**. "Mai no he tingut vacances, en estiu em dedico a treballar, ja que és l'època que més aprofite per crear. Com a anecdòtic podria qualificar un dia a la platja de Palma, un 18 de juliol, quan em van robar la roba i la documentació. Vaig haver de tornar-me a casa en banyador. Va ser el pitjor dia de, diguem-ne, vacances que recorde, perquè ja veus, ¡sense roba i 18 de juliol!"

Però un dels contratemps que més afecten els nostres confiats turistes és la pèrdua definitiva o temporal de les maletes als aeroports.

A **Matilde Salvador**, compositora, li va passar a la tornada d'un viatge a Birmània. "Vam fer escala a l'aeroport de Bangkok, que semblava una casa de bojos, i van perdre la meua maleta. Deien que no podien pujar massa pes a l'avió i no van embarcar el meu equipatge. Vaig protestar, vaig insistir, però no va servir de res. Però bé, tres dies més tard me l'enviaren a València".

Altres, en canvi, com la presentadora de televisió **Marisol Galdón**, no tenen tanta sort. "Fa un parell d'anys vaig anar a passar un cap de setmana a Mallorca i a l'aeroport em van perdre les maletes. Com que era dissabte i estaven totes les botigues tancades, vaig haver de tornar-me'n. No van aparèixer i Iberia em va pagar una compensació tan petita que no arribava ni per pagar la maleta, ¡no dic ja la roba!"

ARXIU

Llorenç Capella, Tomeu Penya i Marisol Galdón.

ARXIU

A **Juli Leal**, director teatral, també li va desaparèixer l'equipatge. "En un viatge a Roma, fa uns quatre anys em van perdre les maletes, però després me les van tornar i tot va acabar bé. Però en realitat tampoc és que tinga gaire bona sort amb les vacances. Sempre les prepare per al mes d'agost, però al final, per unes coses o per altres, m'hi he de quedar. Sempre hi ha alguna cosa que me les desbarata, o no hi ha diners o no hi ha ànims. Una altra ocasió que per poc no em quede sense vacances va ser ja fa uns quants anys. Era l'època en què es començava a poder viatjar per Europa només amb el DNI.

Uns amics i jo vam organitzar un viatge a Milà, però resulta que a Itàlia no es podia entrar només amb el carnet d'identitat. Doncs d'això jo no em vaig assabentar fins que no vam arribar a l'aeroport per agafar l'avió. Llavors, vam estar discutint entre nosaltres, i vaig aconseguir convèncer els meus amics per agafar un altre vol i anar a París".

Altres, com **Ramon Palomar**, presentador a Canal 9, tenen també, per sort o per desgràcia, unes quantes anècdotes per explicar. "Quan jo tenia vuit o nou anys els meus pares em van clavar en una horrosa colònia d'estiu a Aigüesvives. No ho

vaig poder aguantar i al segon o tercer dia me'n vaig anar. Estaves a l'habitació amb vuit més i dinaves fatal. Una altra ocasió que ho vaig passar malament va ser l'últim trimestre de quart curs a la facultat, quan em van donar una beca Erasmus i me'n vaig anar a Po. Vaig estar en una habitació feta merda, amb una olor insuportable a insecticida. I una altra vegada, a Salamanca, on vaig anar a participar en un curs d'estiu, em van posar en una residència de l'Opus. Jo el que volia era divertir-me i lligar amb les *guiris*, i aquest lloc era molt trist i gris, tancava les portes a les onze i no et donaven la clau. Clar, jo vaig protestar i em van canviar a una altra residència".

I n'hi ha qui, com el cantant **Tomeu Penya**, no es preocupa per les dificultats. Sempre troben una solució adequada als problemes que es presenten. "Va ser en un viatge a Londres, l'any 74 o 75. Al segon dia vaig quedar-me sense diners i, tot i que tenia pagats l'hotel i el bitllet de tornada, vaig haver de fer alguna cosa per sobreviure. Sense tallar-me un pèl vaig agafar la guitarra i vaig posar-me a tocar al metro per poder menjar. El meu repertori no era massa extens, només cantava coses com *Guantanamera*, *Cuando salí de Cuba* o el *Porompompero*, però vaig aconseguir aguantar fins que va arribar el dia de tornar. ¡Jo era molt bohemí llavors!"

Aquestes van ser, sens dubte, les pitjors o les més anecdòtiques vacances en la vida d'alguns dels nostres personatges famosos.

Maribel López

Lluís Gavaldà, cantant d'*Els Pets*.

RAFA GIL